

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

PREOTUL GHEORGHE CALCIU - EVOCARE - ÎNTRE REALITATE ȘI MIT

Nichilas DIMA¹

L-am cunoscut bine pe părintele Calciu. Am avut multe lucruri în comun. Am colaborat foarte bine și așa putea spune că am fost prieteni. Se știe că a executat 21 de ani de temnițe comuniste. Primii 14 ani de închisoare și trecerea sa prin cea mai cumplită experiență umană, zisa reeducare de la Pitești, l-a transformat pe tânărul student medicinist Gheorghe Calciu într-un erou. Ulterior, decizia de a studia teologia și a deveni preot, împreună cu hotărârea de a spune adevărul și a denunța fățărnicia comunistă, l-a transformat pe preotul Calciu într-un martir. Au urmat alți șapte ani de închisoare, ani în care a mărturisit adevărul și i-a ajutat și pe alții, în special tineri seminariști, să-și redobândească

demnitatea și să trăiască cu fruntea sus. Sunt puține personalități care prin atitudinea lor devin repere morale și salvează onoarea unei întregi națiuni. Părintele Calciu a fost o asemenea personalitate.

Personal, l-am cunoscut ca om, ca preot și că promotor al idealurilor raționale. În același timp, cu vârsta și experiența mea, am devenit martorul transformării „omului” Calciu în „mitul Calciu”. Așa se nasc eroii și martirii! Și noi românii avem nevoie de eroi și martiri ca să ne consolidăm conștiința națională pentru că în prezent forțele răului vor să ne rescrie istoria și să ne mutileze sufletele.

¹ Nicolae Dima, Versiune a alocuțiunii ținută la Cenaclu Mircea Eliade (Denver, Colorado) la data de 8 Aprilie 2023

-2023 -ANUL IULIU MANIU !

Cetatea Cavalerilor

NR. 5(33) MAI 2023

Convingerea mea este că în acești ani se fac eforturi diabolice la nivel global menite să pună capăt erei creștine. Se urmărește a doua răstăgnire a lui Iisus și uciderea Lui definitivă. Nu se va reuși! Părintele Calciu înțelegea acest lucru și deseori în discuțiile noastre abordăm asemenea subiecte. Nu a fost singura persoană cu care am avut aceste discuții. Părintele arhimandrid Roman Braga, cu care deasemenea am colaborat strâns, afirma: „...atât comuniștii din Est cât și cercurile internaționaliste din Vest vor să păstreze bisericile ca ziduri, dar nu ca spirit”. Părintele Calciu și părintele Braga s-au luptat pentru păstrarea spiritului creștin al bisericii și al neamului românesc...

Au trecut anii și acum în fiecare Săptămână a Patimilor îmi amintesc cu multă nostalgie de părintele Calciu. În săptămâna mare, mica noastră biserică de lângă Washington devenea neîncăpătoare pentru mulțimea de credincioși care venea la slujbe să-l asculte pe părintele Calciu. Părintele era un om bun și blând de la natură, avea mereu un zâmbet angelic, și emana înțelegere umană și dragoste creștină. Era totuși om care putea să și greșească, dar întotdeauna își admitea greșeală. Și îmi amintesc că la începutul fiecărei slujbe pe care o ținea la biserică Sfântă Cruce își cerea iertare de la enoriași dacă greșise cu ceva...

Îmi mai amintesc că am auzit prima oară de preotul Gheorghe Calciu când a fost arestat a doua oară. Lucram deja la Vocea Americii și eram cunoscut în exil și în unele cercuri politice Americane. În acele condiții, împreună cu prietenii și cu alți asociați, am făcut *lobby* la Washington pentru eliberarea să din închisoare și pentru aducerea sa în occident. După alți ani de suferințe, a sosit în America și a devenit un simbol al rezistenței noastre. În acele împrejurări l-am cunoscut pe „omul” Calciu...

Altfel, noii veniți în exil care au suferit în țară și care prin activitatea lor au reprezentat întreaga națiune, au trecut prin trei etape de adaptare: Entuziasmul evadării din iad; Speranța că venirea lor va schimba și va transforma exilul, și Adaptarea la o lume occidentală dură care nu corespunde cu lumea ideală pe care o anticipau. Părintele Calciu a găsit și el în occident o lume diferită de cece își imaginase, dar a fost primit ca un adevărat lider spiritual și a devenit un factor de unificare a exilului. În America, părintele Calciu a întâmpinat însă și el greutăți de integrare într-o lume care îți oferă totul, dar nu îți asigură nimic. În consecință, un timp a trăit din donații și din slujbe ocazionale. Înțeleg că la un moment dat a lucrat în construcții. Nu cunosc episodul, dar știu că nu avea un post permanent și o sursă sigură de venit pentru a-și întreține familia.

În acele condiții, biserică „Sfântă Cruce” din Virginia, la care eu eram președintele consiliului parohial, l-a angajat ca preot și astfel și-a putut relua misiunea spirituală și rolul de lider fără a mai avea grijă zilei de mâine. A fost o coincidență fericită pentru că eu eram redactor la „Vocea Americii” și mențineam legătură cu țara prin radio, iar părintele Calciu era susținut de biserică noastră și împreună promovăm cauza românească. Și am făcută acest lucru în Congresul SUA, la Departamentul de Stat și în fața altor foruri americane. Mărturisesc însă că ne-a avantajat și climatul politic anti-Sovietic al acelor ani. Nu a fost însă ușor. Am avut multe uși deschise, dar am avut și delatori care ne-au adus tot felul de acuzații. Și nu ne-a fost ușor pentru că a trebuit să îmbinăm atitudinea spirituală care nu admite nici un compromis cu activitatea politică în care mai toate realizările se fac prin compromisuri.

Părintele Calciu a mai avut o mare calitate extrem de necesară în America unde bisericile nu sunt subvenționate de guvern. Bisericile din Statele Unite și Canada se autofinanțează și sunt organizate, administrate și conduse de consilii parohiale alese anual. Bunăstarea unei comunități religioase depinde atât de înțelepciunea preotului cât și de calitățile celor care conduc consiliul parohial. Cu firea lui blajină, părintele Calciu s-a concentrat pe păstorire spirituală fără să renunțe însă la activități sociale.

Din punct de vedere politic, părintele Calciu avea totuși o anumită inocență și nu înțelegea culisele și curentele puterii din Washington. În acest sens, a trebuit să-i prezint de multe ori realitatea americană și limitele acțiunilor noastre, dar nici odată nu se supără și chiar îmi mulțumea. Apoi a venit zisa revoluție din '89 și activitatea noastră s-a intensificat. Toți ne-am așteptat la o schimbare radicală, dar ne-am înșelat. S-au schimbat doar obiectivele și interesele. Foștii comuniști români au rămas la putere, iar America le-a cerut noilor guvernanți doar să schimbe numele partidului... În calitate de ziarist, eu a trebuit să mă adaptez noilor condiții. De altfel, am fost trimis de mai multe ori ca reporter în țară, în Basarabia, Bucovina și prin URSS. Am fost deasemenea trimis la Albă Iulia la

aniversarea de 75 de ani a unirii Transilvaniei cu țara. S-a adaptat și Părintele Calciu la noua situație, dar amândoi aveam anumite ezitări. Între timp, s-a schimbat totuși atmosfera și la Washington.

Departamentul de Stat a întins o mână aparent binevoitoare noii conducere politice din țară. Diplomații români acreditați în Statele Unite au început să ne invite la recepțiile ambasadei și să ne facă curte. Unii dintre ei, inclusiv ambasadorii, au început să vină la slujbele bisericii noastre. La un moment dat la una din recepții a venit în mod neanunțat un grup de diplomați români. I-am întâmpinăm cu oarecare reticență, dar i-am invitat civilizată și politicos la masă. Un timp am trăit între euforie și confuzie. În final, ne-am adaptat noilor condiții, dar părintelui Calciu, ca și mine și că mulți alții de altfel, am fost dezamăgiți de cece a urmat. Împărtășeam împreună același punct de vedere: America nu a oferit țărilor Est Europene foste comuniste un model moral de transformare social-politică și de redresare economică. Rezultatul a fost dezamăgirea care a urmat și care domina și azi...

În cursul ultimilor mei ani la Washington am înființat Comitetul Româno-American pentru Basarabia și i-am cerut părintelui Calciu să devină președinte onorific. Pentru mine ca doctor geograf Basarabia și Bucovina reprezintă o rană deschisă care trebuie vindecată. Părintele Calciu a acceptat imediat propunerea fiind el însuși un promotor al cauzei naționale...

După alți câțiva ani eu m-am pensionat și am plecat ca profesor în Africa. Părintele Calciu și-a continuat misiunea în chemarea lui Iisus până în ultimele sale zile. Părintele Calciu a suferit eroic; s-a purtat ca un martir; și sunt convins că va deveni un mit național.